

26 ліпеня прыпадае літургічны ўспамін бацькоў Найсвяцейшай Панны Марыі і дзядулі з бабуляй Езуса Хрыста – святых Яўхіма і Ганны. Гэты дзень у традыцыі Касцёла лічыцца таксама днём малітвы і ўдзячнасці людзям у сталым узросце. Раскрываючы каштоўнасць продкаў, маем добрую магчымасць засяродзіцца над уласнай каштоўнасцю, і як наступства – выбраць найбольш адпаведны для сябе шлях, бо нельга адмяніць сувязь паміж пакаленнямі, дараваную нам Госпадам.

†

Дар ад продка

Гродзенцу Вадзіму Калупайлу 17 гадоў. Ён ведае, чаго хоча. Паступова імкнецца да мэты, з упэўненасцю глядзіць у будучыню. Здаецца, незвычайна для сучаснай моладзі, якая часта выглядае разгубленай. Незвычайна нават для тых, хто шмат гадоў усё яшчэ не разумее, як і куды сябе “прымяніць”.

Тэма раскрыцця ўласнага паклікання, напэўна, адна з самых складаных. Што рабіць? Давяраць свой жыццёвы шлях Богу і актыўна “шукаць сябе”. Няпроста, але дзейсна. Вадзім дае падказку, якая спрацавала ў яго выпадку: звярнуць увагу на карані і паглыбіцца ў гісторыю свайго роду. Нездарма Касцёл лічыць сям’ю самым вялікім багаццем – магчыма, там утойваецца найкаштоўнейшы скарб?

□ **“Свайго дзядудулю я ніколі не бачыў – не застаў пры жыцці. Аднак менавіта яго постаць адыграла вырашальную ролю ў станаўленні маёй асобы”,** – адзначае хлопец.

Незадоўга да адыходу з жыцця Леанід Калупайла пачаў пісаць дзённікі. Паспеў занатаваць 2 сшыткі, у якіх змясціў самае важнае. Стары чалавек адчуваў хуткае прыйсце смерці з-за дакучлівай хваробы і хацеў пакінуць нашчадкам памяць пра сябе – каб не забывалі. Не толькі не забылі, але і скарысталі яго спадчыну.

Сёння Вадзім, як і дзед калісьці, захапляецца фатаграфіяй. **“Калі мне споўнілася 14 гадоў, вырашыў далучыцца да кола аматараў фатаграфіі. Акурат тады знайшоў дома старыя здымкі, стары фотаапарат. Узгадаў пра дзедавы дзённікі і пачаў чытаць. Аказалася, фотаапарат дзеду падарылі ў якасці прэміі на шклозаводзе. І той стаў яго найлепшым спадарожнікам. Пасля я высветліў, што архіў дзеда налічвае больш за 2 тысячы здымкаў, а ў склепе дома ён меў фоталабараторыю”,** – распавядае Вадзім.

Каб яе стварыць, Леаніду Калупайлу спатрэбілася некалькі гадоў і немалыя грошы. Пачынаў з імправізаванай лабараторыі на кухні: закрываў усе шчыліны ад вокнаў і дзвярэй – і на працягу некалькіх гадзін на кухню нельга было заходзіць. Пасля перамясціўся ў склеп. Пачаў самастойна рабіць растворы для праяўкі плёнкі – рэцэпты браў з адмысловай кнігі. Паступова купіў неабходнае абсталяванне: фотапавелічальнік, чырвоную лампу, глянцавацель, бочкі для праяўкі плёнкі, ванначкі для фатаграфій – той мінімум, які неабходны для “нараджэння” фатаграфій.

З паклонам да старасці, з выклікам да маладосці

Аўтар: Ангеліна Марцішэўская
26.07.2020 00:00

